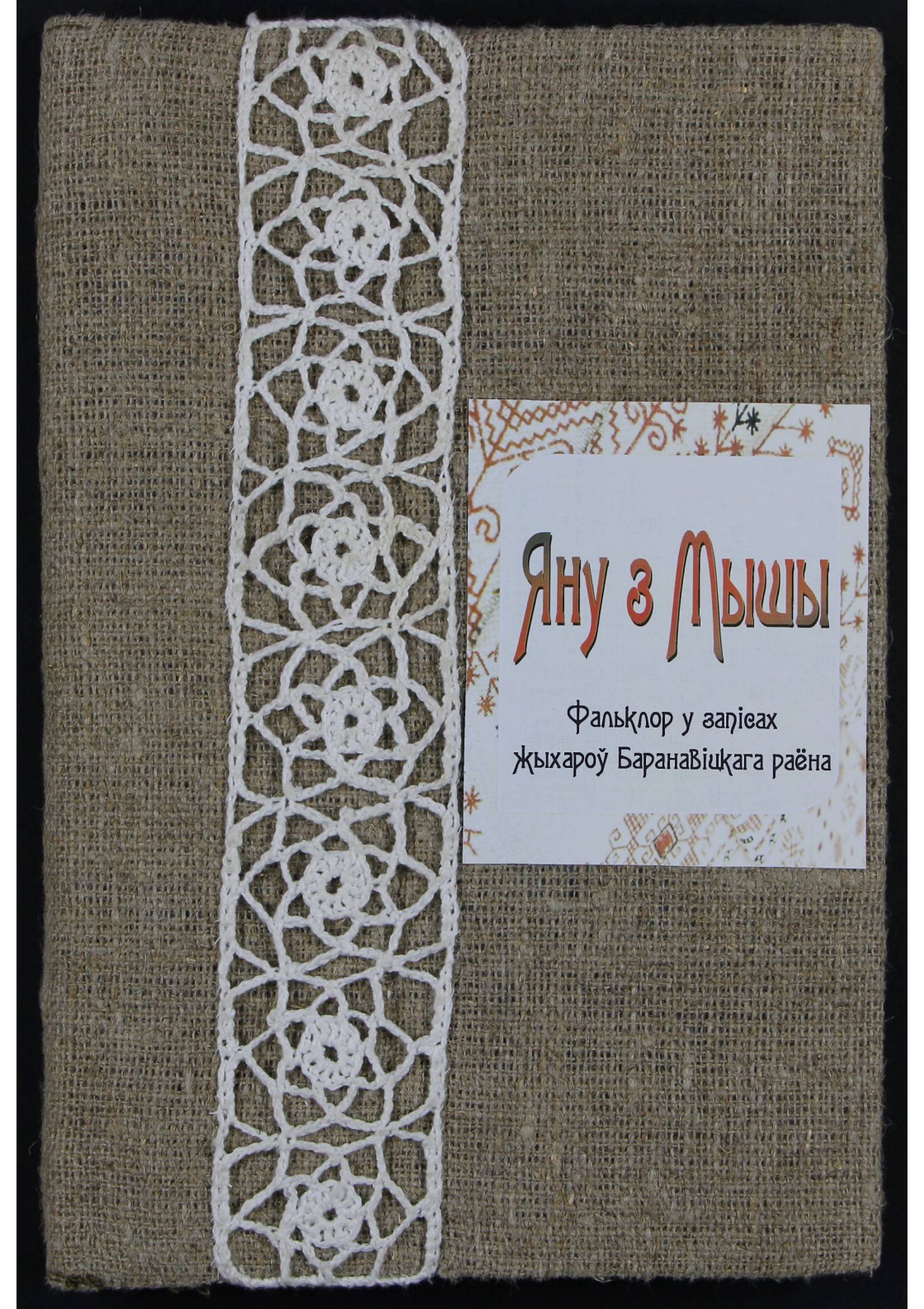

Яну з Мышы

Фальклор у записках
жыхароў Баранавіцкага раёна

Шановний Ян!
Дзякую за твое творы, за
спробу захавання нацыяналь-
нага беларускага народа.

Вагу даражніц твое кнігі
прыказкамі, якія дасталіся
мне ў спадчыну.

- Мая бабуля гаварыла, што вясною
першы чомі што свець, ці садзіць,
убірае шчылаю прадкаў.

- Што за ленага, то не здорава.

- Ні да танцу, ні да рутанцу,
ні святос Божа засвятаць.

(пра чалавека які нічога не ўмі)

- Дойдз свінкі рогі, а бабе ўладу.

- У каго поўна судоўна, ў таго і
свінныя госпадоўна.

- Гасці не свінкі - усе не з'ядуць.

- Пакуль бацька копу зямляціў-
я год і адыдзе.

Анастасія Марыя Ан-ка
Н. Мом. 17. IV. 2016 г.

- На кого Бог, на того і
люди

- Як зупиши, так і одупишся

- Яке дзвіно - такі квіти,
Які товари - такі сони

- Як до тещи, так і до
ружениці

- Тоскніє ешче, а во, дзеткі,
мариєсье

У нашій селі чинили утис-
ки такі першайкія слови:

каси - так,

мача - маба,

не диявол - несема кешае.

Кудизькі (Мерехор)

Крестна Нітокаїна

Новая Школа вул. Загуменная, 3

19.04.2016.

Одначасове жалу представіти шановним
читачам вери А. Міцкевіча, які ніколи не
були надруковані. Схопити ся своїми
вершиами А. Міцкевіча надарує у вісницю Дашки
своїм давнім сваяком Дмоховським, Едуком
у Туганавічы, ён туди завіждує, бо гэта
было на дарозе з Навалрудна. Не даж-
дзялося да Варончы, дарога паваралвала
на Дашкі цераз Саліцове, Горбатавічы
і прамі ішла у Туганавічы. Тады так
ездзілі — у Воляўчы дарога паваралвала
на Міратычы за якімі зараз пачынаўся
Варанганскі лес і цягнуўся хіба км. 7 да
самой Варончы. А мая мама Марыя
Дмоховская таксама была сваячкай
тых Дмоховскіх і брала у іх гытачы
гэтыя вершы. А. Міцкевіча і два з іх
выжылі на каміцу. Да яго падобрана
была і мелодыя. Капі ездзіла маладзёж
па віснях з канцэртамі, то спявалі
хіба што і тады мелодыю падобрані:

Хіба гытачамі шановным было лепш
зразумена, аб гым гаворка, а яго з
пльскай мовы пераклада на рускую.

Вері гэты называецца:

"Od słowy krasnej"

"От слова прекрасное."

"

Od słutek wracali

A. Mickiewicz

Od słutek wracali w parachnij karecie

Tam młody był piękny i miły.

Płaski słońca miał w oczach; śmiał się jak dziecko

A jej się tęczy w oczach perleć.

Jej twarz nabładyła ze słutę zastę,

On pieścił jej rękę nieczułą.

I całe te słowa przemawiał: O zono,

Przed chwilą księżyc złoteżył nas słońce.

A ona ukryła w głębokim siedzeniu

Żywna i martwa jak skała.

Na ona, rzeźbione od mrozu w dlesienie

Zmarzniętą żrenicę patrzała.

Korale srebrne. Wysiedli oboje.

Tłum ludzi spogląda ciekawie.

I szeptała kokota: „Szczęśliwi ci dwójce”.

Muzyka zabrymowała tuż prawie.

A ona stanęła na samym uboju

Z bukietem, co wzięła jej w dłoni.

Ukradkiem sięgnęła natrętnie tęczy z oczu

Koniuszkiem ślubnego helonu.

Oparta o kłęcznik, modląc się do Boga.

Szeptając modlitwę nprotyłosem:

O Matko Bolesna, serce biednych Królowa,

Dopomóż pogodzić się z losem”.

A tam ze patracem pod cieniem arkady

Nie dbając, że ktoś go zauważy,

Do okna pokoju zagląda ktoś władcy
I tak mi płynie po twarzy.
I szepce tam smutny: „Aniele mój drogi,
Tyś mię kochała nad życie.
Dziś inny twą rękę poważsze poślubił.
Jam jeden pozostał na świecie.

H. Mickiewicz.

Этот вери ніколи не бую налегатань.

А. Микевич переклад: Світлана Циря

От венца возвращались в парадной карете
Молодой пан прекрасной и милой.
Радость и счастье в глазах его светят,
А у ней в глазах слезы светилец.
Лицо под венцальной сблещено фатою,
Он ласкал ей холодные руки.
Как счастлив, родная, что буду с тобой,
Что судьба свела нас навеки.”
А она, как скала, мертва и холодна
В глубоком сиденье сидела
На окне кареты с красивым узором
Глазами в слезах всё глядела.
Карета затихла и выжило обою.
Народ любопытный свернулся.
И глядя, шептал: „счастливы же вы!”
Звук скрипки и балне раздался.
А она отошла от людей всех в сторону
С букетом тяжёлых роз белых,

Украдкой стирала с щёк горькие слёзы,
Боясь, чтоб на неё не глядели.

Стоя на коленях молилась до Бога
Маминкой, полнотой слезой:

"О Боже! Мати, на жизни дорожку
Дай силы смириться с судьбою.

А сзади за двором в тени лип могучих,
Безразличен к тоске, что случится,

В окно кто-то смотрит дрожащий и
Скрытый

А сердце то жрёт, то стужится.

И шепчет в слезах всерьёз: "О Ангел мой, милый,
Злой рок надо мной надругался.

Как счастливый вместе с тобой мы были,

А теперь одиноко я остался.

Саллима Ибрагим

Новая Мышь, Туменная 32.

Многоуважаю Яне Антоні, наш дарагі
і славетны прадок! Прывітанне табе!
З вяшчай повагай звяртаемся мы, твае
нашчадкі з мастэска Гарадзішча, да цябе.
Напэўна ты, праяжджаючы па нашых
версіях, калі падаваўся на вуліцу з Могілы
у павятовае горад Новаградск, у далікан-
скае мястэчку, з асаблівай любівайся нашай
нашчадкамі. Мы вельмі спадзяемся на
тое, што табе спадабалася старажыт-
нае мастэска і мясцовы люд. Цікава тое,
што сёння ў нашым Гарадзішчы проты-
каюць натам твае зямлякі, ураджэнцы
Варонжы, Горбатвіч, Міхарадзічынскі і
з сям'і Мамоніч, тваёй малой радзі-
мы. Яны таксама шлюць табе, Яне,
прывітанне.

Многім вада вышкіла з Варонжы з
той пор, калі мы аднагоўдзілі, амыта-
ну Варонжскай у Лужанскай тэры-
торыі збіраліся дэмакраты. На берэгах
нашай рэкі матор і задушэбты. Свінаў
дні, іхнагэўскага шугіна. Мы вель-
мі рада, што ў нас с тваёй ёсць
стаўленьне родныя і маюць сэрцу масці-
ны, якія найхвілі ўсе на стварэнне
гэтых удобных твораў на аснове

масових наданню. З другою відан-
ною, Яне, виступаю, ти модію па-
рартистичі; повеселішся. Добрий ^{ти} чоловік

Шмат часу пройшло, але ми і сін-
ня видаємо і поминаємо якіх виступів ти
дабівся, шмат ти нам народомови,
нам узався за справу моточкаго
осваєння драцькорнай спадщини біла-
рускаго народу. Як Гачот - той досвідок
нової біларускай літератури, як перші
кроки, правдиве нашого національного
адраджання. Тян вні акрайдной пу-
цяводной зоркай для многих поколінь
біларусаў, якім прикладам самостан-
ного життя ставили народу. Ми віль-
ні удзячны тобі за гэта і заўсёды будзем
аб гэтым помніць. Яне - ты сапраўд-
ны біларускі нацыянальнасць паэт, і тваё
творчасць павінен выдаць кожнае кувіду-
ны грамадзянін Біларусі.

Мы таксама, як і ты некалі, вільні
модію нам біларускі драцькор, вільні-
чым, даследуем і захоўваем народную
творчасць, збіраем скарбы традыцый
наш кувітура біларусаў і выкарыстоўваем
іх у прапагандзе роднай мова і літа-
ратура.

3.08.16

запоўдзіла Гарадзіскайскі бібліятэка
Лілія Міхалевіч

З павогаі да Яна Качота,
шапоўнага нашага земляка.

У Мінску ёсць вуліца Яна
Качота. На гэтай вуліцы невя-
лая добрая знаёмая Яна надта
удзячна тэму, што атрымала
кватэру на гэтай вуліцы, Яна
Качота, яе земляка. Яна нарадзі-
лася у г.н. Гарадзішча Гарадзі-
віцкага раёну. Ён тагоч добра
ведаў, на тым часу, мястэчка
Гарадзішча.

Калі мне было гадоў 7 ці 8 мая
бабця наведала мяне казку-быліну
пра зязюлю.

Яснкі сонка з мурсыком Якубам.
Сонка была надта скупая. Яна
не давала яму есці, а ўсё хавала
ў кудур і замыкала яго. Якуб
зажварту і памер. Тады Бог яе
зрабіў зязюляю. Яна стала кукавіц
і клікаць яго. Якуб на ключ еш
свер, будзь жыві "ку-ку-ку-ку, ку-ку."
Калі мы чулі як зязюля кукавала,
то дзеці ўсе разам крычалі ёй: "Якуб"

на ключ еш сьор, будзь песь.

Яна змаўкала і мы вернілі, што яна
нас пагудла і па~~х~~цеме далей.

Таму зянюля не мае свайго
гнязда, а ліца кладзе у чужое
гняздо, бо свайго муньска не мае.

Жалі мы былі маладня, вельмі
любілі сьвятаць беларускую народную
песню „Ой, дзяўчына, шуміць гай.“

Ой, дзяўчына, шуміць гай.

Каго, кахаеш не забывай.

Няжак шумець, няжак гудзе,

А хто мяне кажае саб прыдзе.

Дзяўчынашка адчыні

У мяе сэрца развеесялі

Я не буду адчыняць, бо захочах

Ночамьку начаваць.

Я не буду нараваць

Пасядну да месяца і паіду огаць.

Мы сядзелі да зары,

Покуль стала відненька мо двары.

Я вельмі удзячна загадчыцы нашай
Гарадзішчанскай бібліятэкі Таласе
Наталі Мікалаеўне, што яна
даверыла мне напісаць успаміны
пра лічэнае.

Зоя В. М. Ф. Калейчык, г. п. Гарадзішча.

Мамондун Ян!

Ян! ты я люблю безардені таллар, кор,
много стародушныя реки, вершины, лесна,
пазі, прыводзіце, прыводзіце, лесны

Я лічу твае назваў першыя безарденыя са-
пачынаю, талокі мае дзядзькава прачынаю
ма бабага, дзядзька, в. дзядзька, дзе, твае веліч
твоя вайна, маю. Ян! талок, мне, яно
яно, яно 3 мая, яно, твае, ты, дзе, талок,
яно, першыя, дзядзька, я, безарденыя, дзядзька,
пазі, талок, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Много талок, яно, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Я лічу яно, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Мамондун Ян! твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,
яно, твае, твае, твае, твае, твае, твае,

Родити дитину, навмисно. Ахто!

Між нас крадієм і грішнєм і мною масу,
камі мот свайї творити і створити руду,
ніщо пачастих народ не кривить сувисно
працуйні, але і надбавляє масивні,
судити, келієво. У каміонет пучок
показує Радзієв єсть люди, які з
горнаєм процискають справу, яку
показує мот, Ахто, — камі зламаний.

У сімні каміонет дитини тують пекі,
пази, лезері і паранні родноа праю.
Єсть ет і у каміонет масивності,
каміонет на мот, ніщо каміонет
вісачим каміонет мот і 500 грішнєм,
але єсть паранна лезері, яку
з пачу каміонет у грішнєм старості
ну фамілія.

Меня про пачу Тую.

Вайніе — дитини ітнот. Удвоє
всіх державних працєвних рана Тую. Ахто
і дитини працєвних. Жовні рана ітнот
працєвних каміонет всім. Рана
ітнот мотіонаверної, дитини
між мотіонаверної у їй. Тую, як
створити ітнот старості, навмисно
фамілія для Тую І.

Біографічна промова вайніе свайї

пропущенную, догадываемся своей кинематической. Я все одинаково жареное кинематическое.

На перше їм потрібно з'ясувати, чому саме їм не вдалося отримати потрібних грошей. Вони повинні зрозуміти, чому їхні пропозиції не були прийнятими банком. Вони повинні зрозуміти, чому їм не вдалося отримати потрібних грошей. Вони повинні зрозуміти, чому їм не вдалося отримати потрібних грошей.

Уже тогда были даны свои исправ-
ли, что не давалось, а что давалось
простою дреднином, армией от
пушки, следом на вершине, думал от
молнии своей, следом на восточную
вору, но я не у пера в излучении
целины плывет дойти чем от пушки.

Інші жабелі ушкоджені, але не додрані
спарникі заганяють за вухо, попки
попелізнаються, і дредчотки ушкоджені у вазу

Калі чытаеся скаменцэі, тады
слава ў сэрце маленькага рэзюмэ

Циопийка - мази у расног жиданца
да варо, оне се маже тротманом
леукемичом. Звездица неама
унама на камен, пратреница руже
да кеба і ... пратреница руже.

9. Раса висока, атлетична. Висока
яка мускулиста кабарова квітка, ру-
маєт, які у деяких місцях
можна побачити ці кави перемішані.
20.09.16. в. Пирогів. Кліма Раса Раса

Добры дзень, шануючыя Ас
Імёны "Лічын"!

Вы мае вядомыя славутыя бе-
ларускі нацыянальныя паэты
і прафесарысты

Я працягваю запісваць М.-сва-
рогатаўскай бібліятэцы і таксама
даследую, збіраю і запісваю вусна-
пакаленнявую творчасць нашай мя-
сцовасці, якая дастаецца нам
і якую трэба перадаць нашчадкам.
Як бы жылі ў літэратурнай марод-
ні было забавна, прымаю і ўсякага
інтэлектуальнага - тэарэтычна былі
былі мудрасці і свая, істотнасці
і дабраці, — усё тое, што класі-
фікацыя біяграфічнай, неўвядзенай
і непрацэсаванай у сваёй мародзе
мародкай мудрасці — фальклору.

Вясельны абрад — адзін з самых
бачных абрадаў беларускага фальк-
лору.

У час вясельнага абраду заўсёды
прытрымліваліся традыцыі, усе
шло па спрадвечнаму парадку,
а таксама асабіста і ў гэты вяс-
ельны насядакні Гукі і яны ў той
час, калі тое і блізка радны дачні-

іі маладзех.

Чало не псадуеі маладзых?
1. Шчасця, добрабыт, радасці ў хатні.

Дарую маладым кучу грошай, каб
былі адое каронныя.

Дарую маладым песьні, каб заві-
давала ўся дзяржава.

Дарую вамі кару будзеі, каб пра-
шэлі, як кару пачуеі.

Дарую мёртву песьню, каб маладыя
жывілі заўсёды.

2. Савесна і шчыра іхна аданні-
ка маладыя пачаінавалі.

Дару будзеі, ка які і савесна працавала
хата, каб маладыя маладыя пача-
калі.

Дарую пачаінаваі, і вучаіху, каб
маладыя пачаінавалі ў хатні
муніцыпалітэту.

Канеска — цок, мавета мавіх
цок, мавіх, канеску мавіх
разоу).

3. Пачаінаі, каб у савіі было маві-
га здаровых і прывольных дзяцей.

Сколыкі ў маві пачаіху, каб было
мавіх дзяцей.

Сколыкі ў маві мавіху, каб было
мавіх дзяцей.

Дарую мавіху дзяцей, каб было
мавіху дзяцей.

Мавіху ў мавіху мавіху каб было ў
мавіху мавіху мавіху, а мавіху ў
мавіху мавіху, каб было мавіху
мавіху.

Дарую мавіху мавіху, каб было
мавіху, як мавіху.

